

Arrest

nr. 82 904 van 12 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 24 april 2006 een asielaanvraag in. Op 2 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 27 juni 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf neemt. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State, dat bij arrest nr. 196 846 van 12 oktober 2009 wordt verworpen.

Op 13 september 2006 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 29 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 14 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 27 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 28 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 18 december 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker actualiseerde zijn aanvraag op 29 oktober 2009. Op 19 februari 2009 informeerde verweerder verzoeker dat hij onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart B, voor één jaar een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zal worden toegekend.

Op 29 oktober 2010 wordt verzoekers arbeidskaart B geweigerd door het Vlaams Gewest.

Op 22 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 11 april 2011. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 12.02.2009 met actualisatie dd. 16.10.2009 en 29.10.2009 werden ingediend door :

P.M.N. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt middels zijn aanvraag dd. 29.10.2009 en een actualisatie dd. 16.10.2009 op zijn aanvraag dd. 12.02.2009 aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvragen dd. 12.02.2009 en 29.10.2009 ontvankelijk worden verklaard omwille van het feit dat de aanvragen werden ingediend vóór of tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dienen bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene het volgende element zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid, namelijk art. 3 EVRM. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou

worden dat het bovenstaande element toch bij de gegrondheid zou behoren, dan kan het als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene beroept zich middels het 'typeformulier regularisatieaanvraag' en verklarende brief in zijn actualisatie dd. 16.10.2009 en middels zijn aanvraag dd. 29.10.2009 op de criteria 2.8A, 2.8B en 'andere prangende humanitaire situatie' van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalde eerder zelf al aan dat hij pas sinds 24.04.2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkene's voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 19.02.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest (Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie) dd. 29.10.2010 aan N.U. (...) BVBA (p.a. A.A. (...)) blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidsvergunning geweigerd werd. Betrokkene kan bijgevolg geen verblijfsregularisatie krijgen in het kader van criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 op.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij valt onder een van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de vernietigde instructies.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.06.2006 met een beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het beroep tegen die beslissing bij de Raad van State werd afgesloten op 02.10.2009 met de beslissing 'De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen'. Betrokkene kreeg op 02.05.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten met kennisgeving op dezelfde dag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Dat betekent ook dat betrokkene niet komt aan de vereiste 4 jaar zoals vermeld onder punt 1.1. In totaal duurde de procedure van betrokkene ongeveer 3 jaar en 6 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure (punt 1.2).

Het feit dat betrokkene sinds 24.04.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, in zijn eigen behoeften zou kunnen voorzien, werkbereid is en een werkverleden zou hebben, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en een blanco strafregister zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 22/11/2010, wordt aan P.M.N. (...) (M) (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 11/05/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'Met ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28/06/2006

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 02/05/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat verzoeker wel heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van de instructie.

Het ononderbroken verblijf sedert minstens 24.04.2006 werd in casu aangetoond door getuigenverklaringen en de asielprocedure.

Verwerende partij heeft in meerdere dossiers de aanwezigheid in het Rijk aanvaard van illegalen louter op basis van getuigenverklaringen!!

De volgende personen werden op die manier geregulariseerd:

1. Z.M. (...) OV: (...)

2. A.A. (...) OV: (...)

3. S.M. (...) OV: (...)

4. O.R. (...) OV: (...)

5. E.Y. (...) OV: (...)

6. M.A. (...) OV: (...)

7. M.F. (...) OV: (...)

Alhoewel verzoeker ook getuigenverklaringen heeft voorgelegd aangaande zijn aanwezigheid in het Rijk wordt zijn aanvraag toch afgewezen. Dit is een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker wenst voorts aan te halen dat de instructie dd. 19.07.09 is vernietigd en verwerende partij verzoeker geen voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat. Verzoeker heeft aangetoond dat hij onmiddellijk kan beginnen werken bij 2 bedrijven en bijgevolg moet hij worden geregulariseerd. Het is tevens een schending van het gelijkheidsbeginsel om een onderscheid te maken tussen illegalen aanwezig in het Rijk vóór 5 jaar voor de aanvraag en illegalen aanwezig na 5 jaar aanwezig in het Rijk.

Dit onderscheid is niet objectief. Verzoeker heeft werk en kan het minimumloon verdienen, zodat hij niet uit de boot kunnen vallen omdat hij toevallig het Rijk zou zijn binnengekomen na de datum van 31.03.2007.

Tot slot heeft de behandeling van de aanvraag 16 maanden geduurd, hetgeen een schending is van het beginsel van de redelijke termijn.

Het middel is gegrond

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 een gunst is, geen recht en dat het de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen.

Op 19 juli 2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie.

Niettegenstaande de vernietiging van deze instructie door de Raad van State dd. 11 december 2009, heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructie verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Naast deze situaties blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd dan ook in het licht van voornoemde instructie bestudeerd, temeer verzoeker zich expliciet op voornoemde instructie had beroepen.

Verzoeker, die op het eerste gezicht de criteria 2.8 A en B door elkaar haalt, maakt niet aannemelijk als zou de bestreden beslissing onredelijk zijn.

Verzoeker verwees bij zijn aanvraag o.a. naar het criterium 2.8 A en in de bestreden beslissing werd er terecht gesteld dat hij minstens niet voldoet aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden van voornoemd criterium, te weten:

(...)

Uit verzoeksters administratieve dossier blijkt dat hij pas sinds 24 april 2006 in België is, moment waarop hij een asielaanvraag indiende.

Verzoeker verwees bij zijn aanvraag o.a. ook naar het criterium 2.8 B en in de bestreden beslissing. Om te voldoen aan voornoemd criterium diende verzoeker het te dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft én hier duurzaam lokaal verankerd is én 1 (of meer) werkgever(s) heeft gevonden die haar voor de toekomst wil(len) aanwerven voor een contract van 1 jaar of meer of voor onbepaalde duur. Het contract (of verschillende deeltijdse contracten) moet minstens het wettelijk minimumloon van 1387,49 euro bruto per maand opleveren. De werkgever moet een arbeidscontract invullen die pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B. Uit verzoekers aanvraag blijkt dat hij inderdaad een arbeidscontract voorlegde. Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat de verwerende partij op 19 februari 2010 aan verzoeker liet weten dat hij, onder voorbehoud van de voorlegging van een door de gewestelijke overheden afgeleverde arbeidskaart B, in het bezit zou worden gesteld van een BIVR, geldig voor één jaar. Op 02 december 2010 werd de aanvraag van de werkgever om een arbeidskaart B te bekomen voor verzoeker, geweigerd werd door de Vlaamse overheid. Ten gevolge van deze weigering werd er in de thans bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet geregulariseerd kon worden op grond van criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers stelling dat hij onmiddellijk kan beginnen werken bij 2 bedrijven, wordt niet gestaafd en doet geen afbreuk aan wat voorafgaat en de bewering dat hij niet uit de boot mag vallen omdat hij toevallig pas na 31 maart 2007 het Rijk is, strookt niet de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het dossier. Verzoeker kon bijgevolg niet in aanmerking komen voor de toepassing van criterium 2.8 B.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de redelijke termijn geschonden werd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt als zou de verwerende partij er onredelijk lang over gedaan hebben om een beslissing te nemen.

In ieder geval maakt verzoeker niet duidelijk welk zijn belang is bij deze uiteenzetting.

In dit opzicht verwijst verwerende partij naar rechtspraak van

"De Raad stelt vast dat (...)" (R.V.V., nr. 14.587, 29 november 2007)

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte en redelijke wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier. Alle door verzoeker aangebrachte elementen werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag ongegrond wordt bevonden. Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid. De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de

*bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het enige middel is niet ernstig."*

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris zoals verweerder terecht aanvoert over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoekers betoogt dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie, is dan ook niet dienstig.

Daarnaast benadrukt verzoeker evenwel dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd. Hij betoogt dat verweerder hem “geen voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat”. Zo wijst hij onder meer op de voorwaarde van minimaal vijf jaar verblijf op het Belgisch grondgebied en de voorwaarde het Rijk te zijn binnengekomen voor 31 maart 2007.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij op het modelformulier “*werk en duurzame lokale verankering*” en “*andere prangende humanitaire situaties*” aankruiste. Daarnaast wees hij op het feit dat hij zijn land diende te ontvluchten, dat een terugkeer naar zijn land een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, dat hij sinds april 2006 onafgebroken in België verblijft, dat hij goed geïntegreerd is, Nederlands spreekt, in zijn eigen behoeften kan voorzien, bij twee bedrijven kan beginnen werken en dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd

In de bestreden beslissing wordt inzake het door verzoekers aangehaalde element “*werk en de duurzame lokale verankering*” het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich middels het ‘typeformulier regularisatieaanvraag’ en verklarende brief in zijn actualisatie dd. 16.10.2009 en middels zijn aanvraag dd. 29.10.2009 op de criteria 2.8A, 2.8B en ‘andere prangende humanitaire situatie’ van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalde eerder zelf al aan dat hij pas sinds 24.04.2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.”

en

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 19.02.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest (Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie) dd. 29.10.2010 aan N.U. (...) BVBA (p.a. A.A. (...)) blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidsvergunning geweigerd werd. Betrokkene kan bijgevolg geen verblijfsregularisatie krijgen in het kader van criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 op.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij valt onder een van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de vernietigde instructies.”

en

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.06.2006 met een beslissing ‘Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het beroep tegen die beslissing bij de Raad van State werd afgesloten op 02.10.2009 met de beslissing ‘De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen’. Betrokkene kreeg op 02.05.2006 een bevel om het grondgebied te

verlaten met kennisgeving op dezelfde dag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Dat betekent ook dat betrokkene niet komt aan de vereiste 4 jaar zoals vermeld onder punt 1.1. In totaal duurde de procedure van betrokkene ongeveer 3 jaar en 6 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure (punt 1.2)."

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: verzoeker toont geen ononderbroken verblijf van vijf jaar aan, verzoeker legt geen arbeidskaart B voor, de duur van zijn asielprocedure voldoet niet aan de vereiste van 4 en 5 jaar. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden inzake een ononderbroken verblijf van vijf jaar voor een bepaalde datum, het voorleggen van een arbeidskaart B of een asielprocedure van 4 of 5 jaar (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren. Zo motiveerde de bestreden beslissing het volgende:

"(...) Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

(...)

Het feit dat betrokkene sinds 24.04.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, in zijn eigen behoeften zou kunnen voorzien, werkbereid is en een werkverleden zou hebben, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en een blanco strafregister zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Hieruit blijkt dat verweerder wel degelijk antwoordde op de door verzoekers aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM en "blanco strafregister".

Evenwel blijkt dat op de argumenten dat verzoeker sinds april 2006 in België verblijft, dat hij geïntegreerd is, Nederlands heeft geleerd, in zijn eigen behoeften zal kunnen voorzien, werkbereid is, een werkverleden heeft en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, wordt gemotiveerd door een loutere verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij de instructie louter toepaste in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. De verschillende criteria werden toegepast als dwingende regels en verweerder maakte voor verschillende van de door verzoeker aangehaalde argumenten geen gebruik van zijn discretionaire bevoegdheid. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige middelen.

Gelet op de nauwe verbondenheid tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, ongegrond wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten – verbondenheid die onder meer blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen en werden opgenomen in één en dezelfde instructie – dient *in casu* te worden gesteld dat, gelet op de verknochtheid van beide beslissingen en in het belang van een goede rechtsbedeling ook het bevel uit het rechtsverkeer dient te worden verwijderd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN